

TAZETTE

EDITIE # 10

ZO 07/08

GRATIS - V.U. LUC MUYLAERT, GASMETERLAAN 201, 9000 GENT

DE JURYVERSLAGEN

Juryrapport Jong Muziek 2005

Het luik Jong Muziekwerk heeft binnen TAZ zijn plek veroverd. Dat mag inmiddels duidelijk zijn. Ook dit jaar was er weer een bijzonder boeiend aanbod van muziekprojecten. Een editie om u tegen te zeggen. Bijzonder dit keer was de heterogene keuze van programmator Pieter Jan Vervondel die, zoals hij zelf zegt, gewoon zijn hart gevolgd heeft. De beste raadgever dunkt ons. En wat blijkt : ondanks het feit dat de jury soms het gevoel had appels met peren te moeten vergelijken, is de einduitslag van het concours unaniem genomen.

De jury werd voorgezeten door: Wim De Wulf (muzikant, regisseur), Frans Grapperhauer (muzikant), Antoine Légat (recensent) en Pieter Embrechts (muzikant, acteur).

De jury heeft uiteindelijk die projecten bekroond die volgens haar het meest getuigen van een doorgedreven persoonlijke benadering. Cliché van hier tot in Tokio, maar uiteindelijk zijn er niet veel criteria voor wat echt goed kan genoemd worden. Als daar zijn : werd ik van mijn stoel geblazen? Stond ik op mijn kop toen ik buitenkwam? Moest ik op mijn tanden bijten af en toe? En is wat ik gezien heb in mijn kop blijven spoken.

Zo heeft de jury er in de voorbije week een paar gezien. Daar zijn we opgetogen over. Maar de winnaars zijn niet het enige objectief van dit festival. Er is breekbaar werk getoond dat nog zijn weg zoekt, dat nieuwsgierig maakt dat tijd nodig heeft... Werk dat onvolkomen is maar naar meer smaakt. Werk dat beloftes inhoudt voor de toekomst. Voor dit soort projecten blijft TaZ een forum bieden, omdat dat wie zijn nek uitsteekt dit soort ruimte nodig heeft. Meer nog : er gewoon recht op heeft.

Graag een overzicht over het verloop van de week.

De 'Anale fase' presenteerde in een muzikaal-theatraal project een kijk op de wereld die verraderlijk was in zijn dubbelheid : ogenschijnlijke liefvalligheid als mantel voor een poëtische kijk op de wereld met een bittere ondertoon. Kwetsbaar, met muzikale potentie en met nieuwsgierigheid van onze kant naar meer.

Met 'Total Inversion' kwam de jongste groep ooit op TaZ aan de beurt. Gemiddelde leeftijd 14 jaar. Zij leerden ons dat er in muziek twee talen bestaan. In 't akoestisch en in 't elektrisch, conform aan hun set in de voormiddag en aan die van 's avonds. We hoorden prima songs die hun wortels hebben in de grunge en omstreken. Verbazend was de manier waarop invloeden werden verwerkt en er iets persoonlijks werd aan toegevoegd. Bovendien wordt er gezocht naar een gezamenlijke muzikale taal, die er nog niet helemaal is, maar absoluut belooft voor de toekomst.

'Kiss the anus of a black cat' is het project van muzikant en instrumentenbouwer Stef Heeren.

De jury kampte botste hier op een gebrek aan transparantie, door een veelheid aan ideeën, muzikaal en tekstueel. Hier apprecieerde de jury vooral de individuele kwaliteiten van de verschillende groepsleden en de prachtige stem en het attractieve gitaarspel van Heeren.

dynamiek. Als Lybeert dit helemaal kan doortrekken tot in tekst en bindtekst, dan worden wij helemaal wild.

'Welkin' is de eerste Dead Metal groep die op TaZ zijn opwachting heeft gemaakt. Een historisch moment. De heren hebben bij de jury in twee sets de clichés over het genre even de grond ingeboord. Eén in 't akoestisch, één in 't elektrisch. Om kort te gaan :

'Welkin' is in 't akoestisch een Zwitserse horloge. Even precies. En in 't elektrisch even Zwitsers, maar dan 100 0000 maal harder. Tik Tak, maar dan in hoofdletters en met uitroeptekens. Virtuosoos, loeiharde kloteherrie, en tot op de bodem. Een revelatie en bij deze de moeite om alle clichés over genres nog maar eens in vraag te stellen. En wat meegenomen is : ze zijn beleefd en spreken met twee woorden.

'Kop' met Sofie van Everdingen als frontfiguur, heeft de jury aangenaam verrast. Een stevige groep, met als bedenking dat er in de arrangementen een gevaar voor 'overkill' bestaat en dat minder soms meer mag zijn. Sofie bestrijkt een breed spectrum aan genres die nauw aanleunen bij chanson, gekruid met folk en jazz-elementen. In vier talen plus het Antwerps wandelt ze van de ene stek naar de andere en bovendien doet ze dat goed. Talent te over dus, zowel muzikaal als theatraal. Maar dit vraagt om uitpuring, om een rakere profilering, om een duidelijker richting. Dat kost tijd. Hem gewoon nemen zouden we zeggen.

Je neemt een vreselijke namaaklederen fauteuil, je installeert er een aantal keyboards rond, je neemt plaats met iemand die een vriend zou kunnen zijn, je duwt op de knop, er begint een ritme of een riff en je zingt. Ongenaakbaar, in die lelijke zetel, en je doet schaamteloos je ding terwijl die vriend naast je probeert om op je hoogte te geraken, daar niet in lukt en noodgedwongen aan het eind verschijnt met een hanekop op zijn hoofd. 'Sticker' is de naam van dit project. Het staat aan het prille begin maar het scoort gewoon door zijn ongedwongen eigenzinnigheid : Lio meets Granddaddy en Vive la Fête, maar dan wel Stickergewijs.

'Rheen' is de deknaam voor singer-songwriter Hannelore Bedert. Ze heeft een prachtstem en speelt voortreffelijk piano. Ze treedt op in verschillende formaties, waarmee ze haar kwetsbare autobiografische songs ten gehore brengt. Compositorisch sterk, tekstueel zeer persoonlijk. Een naam om te blijven volgen.

'Konijn met pruimen' is geen groep, het is geen gerecht, het is geen pseudoniem... Martine De Kok maakte een stomme film over een juffrouw in een klerenwinkel, door haar zelf gespeeld, die ervan droomt om pianiste te worden. Daardoor komt ze in een totaal absurde kakkewietachtige maalstroom van gebeurtenissen terecht. Tegelijkertijd begeleidt De Kok die film live aan de piano en krijg je een stevige wisselwerking tussen twee media te zien met als extra-dimensie het feit dat ze zelf op de twee fronten aanwezig is. Ze stuurt die interactie op een intrigerend- virtuoze manier. 'Konijn met pruimen' is een huzarenstuk dat perfect op zijn plaats is op TaZ door het feit dat het scharniert op een overlapping van verschillende media.

De jury vond dit project uitermate boeiend en een mogelijke laureaat.

Maar toen kwam 'Lora Zenn'.

Een zanger uit het beste hout gesneden, omringd door een groep die hem perfect omringt in een conert dat ons aan Tom Waits doet denken, aan Zita Swoon, aan lounge bars en nachtbrakerij op late uren. Blues die tegen jazz aanschurkt in een suite over een plompverloren dorp eind de jaren dertig. Intrigerend in een eerste fase, dit project. En eenmaal om de hoek, ronduit fascinerend, want dan blijkt dat dit blues en jazz-idioom geen verwijzing is, maar een taal waar de groep en de zanger zich op een heel persoonlijke manier van bedienen. Kippevel en ontroering en een must voor iedereen die iets anders wil dan platte mainstream. De jury bekroont Lora Zenn tot laureaat van Jong Muziekwerk 2005 met een prijs van 7500 euro.

Tot slot :

De tweede laureaat, ex aequo, van Jong Muziekwerk 2005 en eveneens goed voor 7500 euro.

Hij heeft ons van onze stoel geblazen en ons een klap voor onze kop verkocht. Meer moest dat niet zijn. Eenvoud, ontroering, authenticiteit, en eigenzinnigheid, in tekst en compositie.

Gebracht met een verbazende naturel en smaakvol ondersteund door een stel stevige muzikanten, zowel in de kleine als in de grote bezetting.

Wannes Capelle met het Zesde Metaal wordt de tweede laureaat van Jong Muziekwerk 2005.

Juryverslag Jong Theater 2005

De jury Jong Theater mocht in totaal drie prijzen uitreiken. De opdracht was duidelijk: kijk naar de selectie Jong Theater en maak een keuze. In totaal kwamen twaalf voorstellingen in aanmerking.

De jury werd voorgezeten door Peter Anthonissen, dramaturg Theater Artemis ('s-Hertogenbosch) en fABULEUS (Leuven). Voorts bestond de jury uit: Patrick Allegaert, verantwoordelijke tijdelijke tentoonstellingen Museum Dr. Guislain (Gent) en voorzitter Beoordelingscommissie Theater; Pieter Genard, speler; Cindy Godefroi, programmator Kopergietery (Gent); Kristof Jonckheere, podiumprogrammator Limelight, vanaf 1 januari Buda Kunstencentrum (Kortrijk); Marc Lybaert, regisseur; Dirk Pauwels, artistiek leider Victoria (Gent); Peter Van den Eede, centrale gast en curator TAZ#2005; Roel Verniers, Villanella (Antwerpen); en Hilde Veulemans, eerste schepen van de Stad Oostende.

Met z'n tienden zagen wij een sterke selectie, vaak conventioneel, maar gemiddeld overtuigender dan die van de vorige festivaleditie. Gevolg van de, in onze ogen, bijna-gelijkwaardigheid van minstens de helft van de voorstellingen was dat we als jury in totaal vijf uur nodig hadden om tot een besluit te komen. Wat ons opviel: de veelheid aan zelfgeschreven materiaal - en ook het verschil in kwaliteit van de begeleiding daarvan; de klaarblijkelijke openheid van opleidingen om hun studenten toe te staan om, over de grenzen van de opleiding heen, engagementen aan te gaan; en het duidelijke overwicht aan vrouwelijke theatermakers dat ons, een jury vooral samengesteld uit mannen, kruiste. Om alvast één tip van de sluier op te lichten: ook alle prijswinnaars zijn vrouwen.

De KBC-TAZ Prijs ten bedrage van 2500 euro gaat naar *Caroline & Rosie*. Met dit duet brachten Laure Dever en Laura Vanborm, die vorig jaar afstudeerden aan de Fontys Dansacademie in Tilburg, de meest speelse en spitse voorstelling van de festivalselectie. Evenzeer theater als dans, lief en ondeugend tegelijk, op het eerste gezicht oppervlakkig, maar welke diepten gaan er niet schuil onder het sensuele gedrag van deze twee meisjes in een zelfgecreëerd wereldje? Als jury waren wij unaniem enthousiast.

De andere twee prijzen die wij als jury Jong Theater mochten uitreiken zijn twee evenwaardige residentieprijzen ten bedrage van 7500 euro voor een creatie op TAZ#2006.

Eerste laureaat Jong Theater 2005 is Leen Roels voor *Le Pays Promis*, een monoloog over de vragen en de verlangens van een klein meisje dat groter wil zijn dan ze in werkelijkheid is. Roels, die dit jaar afstudeerde aan het Conservatorium Gent, kon ons op elk niveau boeien: met de in het Vlaanderen van enkele decennia geleden gedrenkte totaalsfeer die ze creëert, met haar spel, en wellicht nog het meest met haar tekst, een in een plastisch Oost-Vlaams geschreven juweeltje waarmee ze in prachtige metaforen spreekt. We waren ontroerd.

Tweede laureaat Jong Theater 2005 is Ramona Verkerk voor *Warmhouwe*. We hebben alle lof voor haar spel – Verkerk is wellicht een van de beste actrices die we aan het werk zagen – maar ook in haar geval werden we bijzonder getroffen door de tekst. *Warmhouwe* is een monoloog die groot en klein op een ingenieuze manier vervaecht. In het diepmenselijke portret van een eenvoudige huisvrouw die vlucht in haar fantasie, kan Verkerk haar commentaar kwijt op een wereld die doldraait. Ook *Warmhouwe* heeft ons geraakt.

TAZ boeit 180.000 toeschouwers

De negende editie van Theater aan Zee wist dit jaar zo'n **180.000 toeschouwers** te boeien.

TAZ # ON – de betalende voorstellingen, de namiddagconcerten, de Café Koerconcerten, de Clubconcerten en de filmvoorstelling – wisten 43.000 theaterfanaten te lokken.

Met een bezettingsgraad van 82% kenden de betalende voorstellingen een nooit gezien succes. Van de 15.149 beschikbare tickets vonden er maar liefst 12.422 een koper. Dit betekent ook dat praktisch driekwart van de voorstellingen was uitverkocht.

Daarbij valt ook op dat de tent van Café Koer elke avond afgeladen vol zat voor de hoogstaande concerten.

TAZ # OFF – het familiepark in het Leopoldpark met de familievoorstellingen, de optredens op de kiosk en de voorstellingen 'Watertanden en Zeewolven' en 'Doolhoofd', het straattheater op het Wapenplein en in Mariakerke, de Jongeren-Theater-Week, de installatie van Ilopie en de diverse vuurwerken – mochten 137.000 toeschouwers verwelkomen.

Hier valt vooral de grote beleving in het straatbeeld op. Duizenden bezoekers lieten zich verrassen door de professionele straattheaterartiesten en het Leopoldpark werd van 's morgens tot 's avonds overrompeld door duizenden families.

Afspraak volgend jaar van 27 juli tot 5 augustus voor de tiende XL-editie van TAZ!

Juryvoorzitter Peter Anthonissen over het verdict

“Blijven zoeken naar een eigen stem”

Meneer Anthonissen, was het een zware deliberatie?

PA: Ja. We hebben vijf uur lang vergaderd. Na tweeënhalf uur werd duidelijk welke voorstellingen te weinig verdedigers hadden voor de volgende fase. Ongeveer de helft van de selectie bleef over in de eindronde. Het ging er fel aan toe. Wat ik aan het begin van de week zei, dat het nooit schoon uitkomt, was dit jaar weer het geval.

U heeft het in het juryverslag over “vaak conventionele” voorstellingen.

PA: Even toelichten. We hadden dit jaar absoluut het gevoel dat de selectie globaal genomen sterker was dan vorig jaar. Als ik het woord “conventioneel” gebruik, dan bedoel ik dat er minder authenticiteit aanwezig was. Oorspronkelijke stemmen als Miet Warlop, Marijs Boulogne of Ontroerend Goed waren er dit jaar niet bij. Het heeft met vormtalen te maken. Je merkt dat veel artiesten onder invloed staan van een bepaalde context, een docent, een coach of een huis.

Vertaalt zich dat naar meer schoolsheid?

PA: Dat is een groot woord. Er was niet echt sprake van academisme. Wat we gezien hebben, konden we vaak thuisbrengen in de “familie” van andere mensen die in het veld actief zijn. Dat wil ik ook graag zeggen aan de winnaars van de residentieprijzen: het is belangrijk dat je tot jezelf komt en blijft zoeken naar een eigen stem.

De jury heeft twee monologen bekroond.

PA: Dat was een punt van discussie, of we al dan niet voor twee monologen zouden kiezen. Maar uiteindelijk moet je geen geforceerde keuze maken voor diversiteit. Het kan niet dat de ene sterke monoloog moet boeten voor de andere.

Zijn er sterke kandidaten die het net niet gehaald hebben?

PA: We hebben lang of Kantoor van Norfolk gepraat. Een moedige voorstelling, met een interessante artistieke zoektocht. We vermoeden een groot potentieel, maar dat zagen we net te weinig. Sommigen vonden het materiaal te dun, andere hadden problemen met de vormgeving en het spel. Het was wel één van de minder conventionele producties.

Wat was het doorslaggevende criterium?

PA: Er komen veel dingen op tafel. “Authenticiteit” was een kernwoord. En “context” – of een artiest al dan niet alleen werkt, gecoacht wordt, in een huis terecht kan. Maar uiteindelijk gaat het over ervaring, wat je hart je ingeeft.

Bent u tevreden met de eindbeslissing?

PA: Ja. Ondanks de meningsverschillen, was dit toch de pronostiek die ik in het begin van de vergadering opgesteld had.

Bedankt voor dit gesprek.